Cecilia CĂPĂŢÂNĂ

LOCUŢIUNILE PREPOZIŢIONALE

1.1. Alături de cele conjuncţionale, **locuţiunile prepoziţionale** aparţin nu numai domeniului frazeologic, ci, într-un mod mai evident, şi domeniului gramatical prin funcţionarea ca **elemente de relaţie la nivelul propoziţiei**, care stabilesc legătura dintre un cuvânt cu funcţie sintactică de parte secundară de propoziţie şi regentul său.

În **Gramatica limbii române**, Fulvia Ciobanu defineşte locuţiunile prepoziţionale ca " grupuri de două sau mai multe cuvinte care prezintă o unitate de sens şi îndeplinesc rolul de prepoziţie" (*Gramatica*, 1966, p.322), făcând imediat precizarea că unul sau mai mulţi termeni componenţi sunt prepoziţii. Aceeaşi definiţie o întâlnim la Mioara Avram, care se referă şi la locul pe care poate să-l ocupe prepoziţia, respectiv prepoziţiile ce intră în alcătuirea locuţiunii faţă de celelalte elemente componente (*Avram*, 1997, p.275).

O definiţie completă există în **Dicţionarul General de Ştiinţe. Ştiinţe ale limbii** (DSL), unde locuţiunea prepoziţională este "grup fix de cuvinte, incluzând şi elemente străine de clasa prepoziţiilor (adverbe, substantive etc.), care funcţionează ca neanalizabil, îndeplinind global funcţiile prepoziţiei: de legare a două componente în cadrul propoziţiei şi de ierarhizare, adică de aşezare a unuia dintre ele într-o poziţie de subordonare ". Două elemente ale acestei definiţii atrag atenţia, şi anume faptul că grupul locuţional "funcţionează ca neanalizabil" şi că una dintre funcţii e aceea de "ierarhizare, adică de aşezare a unuia dintre componente (ale propoziţiei – *n.n., C.C.*) într-o poziţie de subordonare". Caracterul neanalizabil al grupului este, în opinia noastră, esenţial în delimitarea locuţiunilor de alte grupuri fixe, iar pentru locuţiunile prepoziţionale şi conjuncţionale este mai simplu de observat.

Dacă în privinţa altor locuţiuni DSL nu face nici o precizare cu privire la inventar, în schimb, aceasta e prezentă cu referire la locuţiunile prepoziţionale. Crearea şi introducerea de noi locuţiuni prin transformarea unor "grupuri libere de cuvinte", precum şi prin împrumut şi calc îmbogăţesc inventarul acestora.

1.2. Există următoarele **tipuri structurale de locuţiuni prepoziţionale:**

– prepoziţie simplă / compusă + substantiv (la singular, cu articol hotărât; unele dintre aceste îmbinări, în care substantivul apare cu formă nearticulată, sunt considerate locuţiuni adverbiale): *în / din faţa, din partea, în privinţa, în ciuda, în pofida, în locul, în / din / prin jurul, pe calea, pe / în seama, în / de-a latul, în vederea, prin intermediul, la îndemâna, pe parcursul, în răspărul, în schimbul, în toiul, în numele, în / prin / de / de prin preajma, în prelargul, pe spezele, de jur împrejurul, de primprejurul, de-a latul, de-a lungul, de-a curmezişul*…

– prepoziţie + substantiv (la singular, nearticulat) + prepoziţie: *faţă de,* (*de*) *faţă cu, în conformitate cu, în funcţie de / funcţie de, în raport cu / de, în caz de, cu privire la, de, o dată cu, în jur de* (variantă a locuţiunii *în jurul*, după **Gramatica limbii române**, II: 276), *pe cale de, în urmă cu, în decurs de, în loc de*…

– prepoziţie + adverb (+ prepoziţie): (*în*) *afară de, în afara, indiferent de,* (*de*) *dincoace de, împreună* (*şi*) *cu, împrejur de, în / din sus de, întocmai ca, cât despre*…

– prepoziţie + adjectiv (+ prepoziţie)*: relativ la, potrivit cu, referitor la, privitor la, contrar cu, conform cu, cu tot* (*toată, toţi, toate*)*, cu tot cu*…

BDD-A20895 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.87 (2026-11-09 02:05:56 UTC)

– prepoziţie + pronume relativ + / (adverb +) verb: *în ce priveşte, în ceea ce priveşte, cât priveşte*…

1.3. Ştefan Găitănaru, într-un articol intitulat **Descrierea locuţiunilor prepoziţionale cu genitivul**, porneşte de la constatarea că "lucrările de gramatică… n-au reuşit să deosebească locuţiunile prepoziţionale (monolexematice) cu genitivul de secvenţele libere, cu substantivul din structură analizabil" (*Găitănaru*, 1965, p.87). Se cuvine să citǎm şi să generalizăm opinia lui Ion Coteanu, care, pe bună dreptate, afirma că raportul dintre "împrejurările variate şi complexe în care se poate desfăşura o acţiune" şi adverbele corespondente se echilibrează doar cu ajutorul "locuţiunilor adverbiale" (*Coteanu*, 1990, p.29). Pentru sensul locuţiunilor prepoziţionale: *la dreapta, la stânga, în susul, în josul, în ciuda, în pofida, în locul* (sens condiţional), *în loc de* (sens opoziţional), *cu tot* (sens concesiv) etc. nu există alte prepoziţii simple sau compuse.

Printre trăsăturile locuţiunilor prepoziţionale menţionate de diverşi specialişti, pe care le aminteşte Ştefan Găitănaru, notăm: "coeziunea semantică a elementelor componente", "posibilitatea conversiunii în locuţiuni adverbiale", imposibilitatea determinării adjectivale. Şt. Găitănaru recurge la criteriul diferenţierii semantice, care "implică trei aspecte".

Prima situaţie este aceea când numai diferenţa de sens a substantivului din îmbinare faţă de acelaşi substantiv din afara îmbinării asigură statutul locuţional al grupului (de exemplu, *în faţa* vs. *faţa omului, în vederea* vs. *vederea bătrânului*).

A doua situaţie este aceea când "substantivul are ocurenţă exclusivă în grupare (a fost conservat graţie unui sens diferit, dobândit în structura acesteia)", acest argument fiind considerat "forte" în dovedirea statutului monolexematic al locuţiunii prepoziţionale (de exemplu, *pe potriva, în preajma*).

Un al treilea aspect are în vedere "condiţionarea contextuală de natura substantivului în genitiv". De exemplu, aceeaşi îmbinare va fi considerată sau locuţiune, când substantivul component nu e compatibil semantic cu determinantul său genitival (*în mijlocul oamenilor*), sau o îmbinare liberă între o prepoziţie şi un substantiv, când determinarea este compatibilă (de exemplu, *în mijlocul oraşului, în mijlocul drumului, în mijlocul casei*).

Se cuvine să insistăm asupra criteriului fundamental în acordarea statutului de locuţiune unei îmbinări, şi anume pierderea autonomiei lexicale şi a celei gramaticale. Conservarea unor arhaisme sau forme învechite, care, în stadiul actual al limbii, nu mai pot apărea independent, atribuie caracter locuţional îmbinării respective (de exemplu, *privinţa, pofida, preajma, pilda, potriva, pripa, răspărul, toiul, ciuda, seama, curmeziş, prelargul, primprejurul, osebit, îndemâna*).

Credem că şi prezenţa unor neologisme, a căror utilizare independentă este fie inexistentă sau foarte rară, fie existentă, dar cu un alt sens, poate fi socotită, de asemenea, un argument solid al statutului locuţional. Situaţia unor astfel de neologisme e explicabilă prin împrumutarea sau calchierea locuţiunilor respective din alte limbi. Datorită acestui aspect, îmbinările *în detrimentul*, *prin intermediul, pe parcursul, prin prisma, în virtutea, în favoarea / defavoarea, pe spezele, în decursul* trebuie considerate locuţiuni prepoziţionale.

Cât despre pierderea autonomiei gramaticale, considerăm că ea se realizează treptat, că există diferite etape ale acesteia, în consecinţă, este foarte dificil a stabili caracterul locuţional al unei îmbinări numai cu ajutorul acestui criteriu. Am observat că majoritatea îmbinărilor formate dintr-o prepoziţie şi un substantiv articulat hotărât (chiar şi cele aproape unanim recunoscute a fi locuţiuni

BDD-A20895 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.87 (2026-11-09 02:05:56 UTC)

prepoziţionale) admit determinarea cu "adjective posesive" (de exemplu, *în faţa / spatele / ciuda / pofida/ locul / paguba / numele / felul / folosul / vederea / preajma / detrimentul meu / mea*…; *din partea / pe socoteala mea…; la stânga / dreapta mea…; de dragul tău* …). Opinia noastră în legătură cu această situaţie este că, în exemplele anterioare, nu adjectivele posesive determină substantive, ci pronumele personale în genitiv sunt precedate de locuţiuni prepoziţionale (*Căpăţână*, 2000, p.144-147). În acest fel, problema "determinării substantivului" din locuţiune apare ca falsă, deoarece ocurenţa unui genitiv nominal după o astfel de locuţiune prepoziţională este absolut normală.

Un tip de determinare semantică, ce se realizează cu ajutorul adjectivelor demonstrative, apare doar la unele dintre aceste îmbinări (*din pricina / cauza / aceasta; cu această excepţie / condiţie; în ipoteza / scopul / contextul / sensul / cazul / timpul / vremea / felul / cadrul / colţul acesta / aceasta; la nivelul / îndemnul acesta*). Alte îmbinări nu admit asemenea determinare (**în faţa / spatele / ciuda / detrimentul / locul / susul / preajma / jurul / lumina / sânul / ideea / plinul / răspărul / schimbul / toiul / sinea / necazul / numele / centrul / dosul / mijlocul / vederea / lipsa / fruntea / paguba acesta / aceasta; *pe urma / seama / potriva / socoteala / măsura / parcursul acesta/aceasta; *la stânga / dreapta / sfârşitul / poalele acestea / aceasta / acesta*). Îmbinările care admit o astfel de determinare sunt nelocuţionale, iar cele care nu o admit sunt locuţiuni prepoziţionale. Să precizăm că această verificare trebuie să se facă în prezenţa unui substantiv în genitiv postpus îmbinării, când există, aşadar, posibilitatea interpretării grupului în discuţie ca locuţiune prepoziţională.

Comportamentul normal al substantivului din îmbinare este evident când determinantul său genitival se poate transforma într-unul prepoziţional, ca în următoarele grupuri: *în cazul* bolii – *în caz* de boală*; în lipsa* documentului – *în lipsă* de document; *din cauza / pricina* neatenţiei – *din cauză / pricină* de neatenţie; *pe baza* demonstraţiei – *pe bază* de demonstraţie*; la nivelul* cerinţelor – *la nivel* de cerinţe*; la marginea* drumului – *la margine* de drum*; în mijlocul* codrului – *în mijloc* de codru*; în timpul* războiului – *în timp* de război*; la începutul* cursului – *la început* de curs*; în ajunul* Crăciunului – *în ajun* de Crăciun*; la sfârşitul* anului – *la sfârşit* de an*; în interesul* serviciului – *în interes* de serviciu*; la poalele* muntelui – *la poale* de munte*; în apropierea* satului – *în apropiere* de sat*; la colţul* străzii – *la colţ* de stradă*; în fundul* grădinii – *în fund* de grădină*; în preajma* sesiunii – *în preajmă* de sesiune*; pe linia* partidului – *pe linie* de partid*; pe tema* războiului – *pe temă* de război.

Constatăm preferinţa pentru determinantul genitival. Dacă sensul construcţiilor de mai sus rămâne neschimbat în ambele variante ale determinării, altfel stau lucrurile în cazul locuţiunilor *în jurul, pe calea, în urma, în cursul*. Perechea de locuţiuni creată are în comun prima secvenţă compusă dintr-o prepoziţie urmată de un substantiv şi diferă atât prin secvenţa a doua formată dintr-un substantiv în genitiv sau în acuzativ precedat de prepoziţia *de,* cât şi, uneori, prin sens (*în jurul* casei – *în jur de* 100 de pagini vs. *în jurul a* 100.000 de lei – *în jur de* 100.000 de lei). Genitivul apare după forma articulată hotărât a substantivului, iar acuzativul prepoziţional, după forma nearticulată a substantivului locuţional (*în jurul* grădinii = *împrejurul* grădinii*, în jur de* 100 de pagini = *aproximativ* 100 de pagini*; în urma* discuţiilor = *după* discuţii*, în urmă cu* o săptămână = *înainte cu / acum* o săptămână; *în cursul* anului = *în timpul* anului; *în curs de* apariţie = *aproape de* apariţie).

BDD-A20895 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.87 (2026-11-09 02:05:56 UTC)

Manifestări ale autonomiei substantivului din îmbinările în discuţie trebuie considerate şi apariţiile lui într-o altă formă, de exemplu, la plural (*cu excepţiile menţionate; în unele / aceste / câteva / toate privinţe*(*le*)*; pe urmele lui; din câteva / unele / toate părţi*(*le*)*; din cauzele sus-amintite; cu condiţiile acestea; în ipotezele pe care urmează să…; în scopurile amintite; pe bazele acestea; în contextele operelor respective; în sensurile cunoscute; la nivelurile / nivelele acestea; pe căile teoretice; în marginile acestea; în unele / câteva / toate cazuri*(*le*)*; în toate timpurile; la începuturile scrisului; în conturile sănătăţii şi învăţământului; sub aspectele menţionate; sub raporturile amintite, al asemănării şi al deosebirii; în toate felurile; în multe / unele / câteva interese; pe toate planurile; din vinile diferite ale ambelor părţi; pe temeiuri legale; cu intenţii bune / rele; în momentele cruciale; cu toate / unele ocazii*(*le*) */ prilejuri*(*le*)*; în proporţiile de mai sus; prin îndemnurile vârstnicilor; cu diverse preţuri; pe toate liniile; în toate puterile; sub rezervele pomenite; pe teme diferite*).

Manifestări ale aceleiaşi independenţe pot fi considerate şi apariţiile substantivului precedat de prepoziţie, cu articol nehotărât sau nearticulat, cu sau fără un determinant (*cu o excepţie, într-o privinţă, dintr-o cauză oarecare, cu o condiţie, într-o ipoteză oarecare, într-un scop bine definit, pe o bază ştiinţifică, într-un context impropriu, într-un sens cunoscut, la un nivel ridicat, pe* (*o*) *cale matematică, într-o lumină favorabilă, sub un aspect, sub raport numeric, într-un fel categoric, cu un ajutor substanţial, într-o măsură oarecare, după o măsură ştiută, dintr-o vină măruntă, cu voie de la ambii părinţi, în apropiere de gară, pe temei legal, de dor de casă, cu intenţie criminală, pe un motiv neîntemeiat, cu o ocazie specială, cu un prilej deosebit, în rând cu toţi oamenii, în număr mare, în proporţie aritmetică, la un îndemn energic, cu / la un preţ mic, în linie dreaptă, în putere de muncă, sub o rezervă oarecare, pe o temă dată*).

Observăm că substantivele provenite din alte părţi de vorbire nu pot apărea decât cu articol hotărât (*în largul, din susul / josul, în latul, în lungul, în plinul, sinea / sinele*). Cu formă "nearticulată", aceleaşi părţi de vorbire apar în îmbinări socotite locuţiuni adverbiale (*în larg, din sus / jos, în lung, în lat, în plin, în sine*).

Când îmbinări de tipul prepoziţie + substantiv nearticulat apar neînsoţite de un acuzativ precedat de prepoziţia *de*, autonomia substantivului respectiv e indiscutabilă (de exemplu, *în centru, în dos, în margine, în mijloc, în lipsă, la început, în ajun, în cont, în pagubă, la sfârşit, de necaz*). Să mai observăm că anumite îmbinări, în care substantivul / adverbul este nearticulat / cu formă "nearticulată", apar numai în anumite contexte (i-am pus *în vedere;* şi-e *la îndemână* să…*;* petrecerea e *în toi*), fiind, în funcţie de context, când locuţiuni adverbiale (*la îndemână*), când locuţiuni adjectivale (*în toi*), fie verbale (împreună cu un verb, *a pune în vedere*) .

1.4. În cele mai multe dintre îmbinările socotite a fi locuţiuni prepoziţionale, autonomia substantivului se menţine încă, deşi există semne ale pierderii acesteia. Din neclaritatea statutului acestui termen al îmbinării decurge **dificultatea încadrării grupului la locuţiuni** sau la îmbinări sintactice libere. Considerăm că orice deviere de natură lexicală, morfologică sau sintactică trebuie să constituie criteriul decisiv al statutului locuţional al unei îmbinări. De aceea, prezenţa unor cuvinte care nu pot exista în afara îmbinării respective este semnul cel mai sigur al caracterului locuţional al grupului în discuţie. Un alt criteriu poate fi socotit "devierea" semantică, adică folosirea substantivului din îmbinare cu un alt sens decât sensurile sale cunoscute (*în faţa, în virtutea,*

BDD-A20895 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.87 (2026-11-09 02:05:56 UTC)

din partea, în / pe urma, în locul – condiţional, *pe calea, în vederea, în fruntea, în plinul, în numele, la un loc cu, cu privire la, în materie de, o dată cu, pe cale de*, *prin prisma, în spiritul, la fel cu*). Tot deviere semantică poate fi socotită şi o combinaţie mai puţin obişnuită dintre o prepoziţie şi un substantiv. Această deviere, alături de forma articulată a substantivului nedeterminat sau de cea nearticulată a substantivului aparent determinat – forme care sunt nemotivate din punct de vedere gramatical –, contribuie la acordarea statutului de locuţiune îmbinării (*în ciuda; sub aspectul / raportul / rezerva, în faţa / spatele / felul / văzul / virtutea; pe socoteala / motivul; faţă de* cf. *faţă de pernă / de masă; de faţă cu* cf. *săpun de faţă cu glicerină; în chip de; în conformitate cu; în funcţie de; în raport cu* cf. *scrisese în raport cu hotărâre că…; la fel cu ; de din vale de; în caz de* cf. *în cazul de aici / ieri / nesupunere; la un loc cu* cf. *au ajuns la un loc cu multă verdeaţă; la caz de* cf. *a ajuns cu lectura la cazul de evadare a eroului; cu privire la* cf. *camere cu privire la mare; în loc de* cf. *am ajuns în locul de odinioară, pe care se găsea şcoala; o dată cu* cf. *o dată cu o însemnătate deosebită este…; în apropiere de; în legătură cu* cf. *în legătura sa cu acest om vedem ceva anormal; în acord cu* cf. *în acordul cu orice stat trebuie să figureze…; în curs de,* cf. *în cursul de ieri, profesorul…; spre deosebire de* cf. *şi-au îndreptat atenţia spre deosebirea de caracter existentă între cele două personaje; în calitate de*; *în urmă cu; în lipsă de* cf. *în lipsa de caracter a omului politic constă cel mai grav defect*).

Aşadar, corelarea unei anomalii semantice, care constă într-o asociere mai puţin obişnuită dintre un substantiv şi o prepoziţie, cu forma asintactică a substantivului (când articulat, deşi nu poate apărea însoţit de un adjectiv, când nearticulat, deşi prezenţa prepoziţiilor care îl urmează, în special a prepoziţiei *de,* ar cere forma articulată) este – în opinia noastră – un argument al acordării statutului de locuţiune prepoziţională îmbinării respective.

Ştefan Găitănaru apreciază că "dacă substantivul din grupare are acelaşi sens cu substantivul dintr-un context liber, înseamnă că între elementele grupării nu s-a produs o amalgamare, o contopire care să ducă la un sens emergent, fie el şi abstract, al totalităţii, diferit de cel al elementelor componente şi că nu avem de-a face cu o locuţiune (*din cauza întârzierii – cauza întârzierii; cu excepţia copilului – excepţia copilului; în centrul oraşului – la marginea drumului; cu scopul construirii – scopul construirii…*)" (*Găitănaru*, 1965, p. 91). Câtă vreme această condiţionare contextuală este una normală – susţine autorul – îmbinarea prepoziţie + substantiv nu este o locuţiune prepoziţională, ci o construcţie sintactică obişnuită. Am generalizat criteriul determinării contextuale a locuţiunilor, considerând că statutul locuţional al multor îmbinări e determinat de un anume context. Dacă cele două substantive (primul – cu sau fără prepoziţie, al doilea – în genitiv) îşi păstrează sensul, îmbinarea prepoziţie + substantiv (urmată de un substantiv în genitiv) nu este o locuţiune prepoziţională. Propunem, în acest sens, compararea secvenţelor următoare: *în largul mării – largul mării; la nivelul aşteptărilor – nivelul aşteptărilor; cu condiţia acceptării – condiţia acceptării; în ipoteza unui eşec – ipoteza unui eşec; în contextul operei – contextul operei; în sensul atragerii – sensul atragerii; în ideea alcătuirii – ideea alcătuirii; în dosul şurii – dosul şurii; în cazul unui incendiu – cazul unui incendiu; în lipsa inspiraţiei – lipsa inspiraţiei; în timpul cursului – timpul cursului; în vremea bunicilor – vremea bunicilor; la începutul secolului – începutul secolului; în eventualitatea reuşi-*

BDD-A20895 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.87 (2026-11-09 02:05:56 UTC)

tei – eventualitatea reuşitei; în ajunul sărbătorilor – ajunul sărbătorilor; în paguba societăţii – paguba societăţii; la sfârşitul secolului – sfârşitul secolului; sub aspectul corectitudinii – aspectul corectitudinii; sub raportul întâlnirilor – raportul întâlnirilor; cu ajutorul colegului – ajutorul colegului; în măsura acordării – măsura acordării; pe planul realizărilor – planul realizărilor; din vina reclamantului – vina reclamantului; cu / fără voia părinţilor – voia părinţilor; în cadrul dezbaterii – cadrul dezbaterii; în colţul camerei – colţul camerei; în fundul grădinii – fundul grădinii; cu intenţia dezvăluirii – intenţia dezvăluirii; în momentul suspendării – momentul suspendării; pe motivul destăinuirii – motivul destăinuirii; cu ocazia revederii – ocazia revederii; cu preţul vieţii – preţul vieţii; în prezenţa ambasadorului – prezenţa ambasadorului; pe / în linia guvernului – linia guvernului; pe tema războiului – tema războiului; în beneficiul întreprinderii – beneficiul întreprinderii. Absenţa vreunei modificări semantice a primului substantiv în cele două secvenţe certifică apartenenţa combinaţiei dintre acesta şi prepoziţie la grupul îmbinărilor sintactice libere.

1.5. Am încercat să demonstrăm că **identificarea locuţiunilor prepoziţionale nu se poate baza, în toate cazurile, pe un singur criteriu**. Cel mai adesea, am constatat că se combină o deviere semantică, care constă, mai cu seamă, în incompatibilitatea semantică dintre prepoziţie şi substantiv, cu semne mai mult sau mai puţin evidente ale restrângerii autonomiei morfosintactice a substantivului din combinaţia respectivă. Un rol important în acordarea statutului locuţional îl are determinarea contextuală. Câtă vreme aceeaşi combinaţie în contexte diferite are sensuri diferite, e limpede că una este o îmbinare sintactică liberă, normală, iar cealaltă este o locuţiune (*Îmbracă perna cu o faţă de pernă* cf. *Faţă de tine are o atitudine rezervată*). De aceea, deşi "inventarul locuţiunilor prepoziţionale este deschis, procesul de creare şi de introducere de noi grupuri cu funcţie prepoziţională desfăşurându-se continuu" (DSL: 380), orice combinaţie care pare a fi locuţiune prepoziţională va fi supusă examinării, atât din punctul de vedere al compatibilităţii semantice a cuvintelor din grup, cât şi din punctul de vedere al autonomiei morfosintactice a elementului component de bază. Orice deviere de la una dintre cele două "normalităţi" poate fi argumentul încadrării grupului respectiv la locuţiuni prepoziţionale. În acest sens, putem accepta ca reală judecata potrivit căreia "noi grupuri libere de cuvinte tind a se transforma în locuţiuni (vezi statutul grupului *cu tot / toată*, pentru exprimarea raportului concesiv)" (DSL: 380).

BIBLIOGRAFIE

Avram, 1997 = Mioara Avram, **Gramatica pentru toţi**, ediţia a II-a revăzută şi adăugită, Bucureşti, Humanitas, 1997.

DSL = Dicţionar General de Ştiinţe. Ştiinţe ale limbii, Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1997.

Căpăţână, 2000 = Cecilia Căpăţână, **Limba română. Locuţiunile**, Craiova, Editura Universitaria, 2000.

Coteanu, 1990 = Ion Coteanu, **Gramatică. Stilistică. Compoziţie**, Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1990.

Găităraru, 1965 = Ştefan Găităraru, **Descrierea locuţiunilor prepoziţionale cu genitivul**, în *Limba Română* 3-4/1965 (p. 87-92).

Gramatica, 1966 = **Gramatica limbii române**, vol. I, II, ediţia a II-a revăzută şi adăugită. Tiraj nou, Bucureşti, Editura Academiei, 1966.

BDD-A20895 © 2003 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.87 (2026-11-09 02:05:56 UTC)